

เทศน์เช้า วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันพระวันเข้า วันพระเป็นวันพักผ่อน งานของโลกเห็นใหม่ คุณิ เวลานาฬิกามันตาย พอเวลาไล่ถ่านมันก็เดินอีก คนเราเวลาตายก็ตายเลยนะ ไม่มีโอกาสหรือได้โอกาสหรือก ะนั้นมันสติต้องคิด.. ต้องคิด ต้องหาเวลาของเรา ถ้าหาเวลาของเรา เราจะได้ประโยชน์กับเราตั้งแต่ตอนนี้

ตายแล้วนี่ มองคนอื่นเขาทำ คนไม่เคยตายไม่รู้นะ เวลาตายมันออกจากร่างไปแล้วมองกลับมามองเห็นสังคมาอย่างนี้ละ แต่ไม่มีโอกาส พุคกับเขา.. ตะโกนได้ยินเขาแต่เขาไม่ได้ยินเรา ถ้าเป็นสัมภเวสี ... แต่ถ้าเป็นเทวดา อินทร์ พรหมก็สูงไปเลย แต่มองลงมาที่รู้

ในธรรมบท เห็นใหม่ เศรษฐีมีเงินมาก มีลูกชายคนเดียวแล้วรักลูกมาก แต่ด้วยความตระหนี่ถี่เหนียว เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยไม่กล้าเอาหมอมารักษา เพราะกลัวหมอเข้ามาเห็นสมบัติ พอหมอเข้ามาเห็นในบ้านเห็นสมบัติแล้วจะคิดราคาแพง ก็เอาลูกชายไปทิ้งไว้หน้าบ้าน พอเอาลูกชายไปทิ้งไว้หน้าบ้านนะ พระพุทธเจ้าบิณฑบาตมา ฉายแสงฉัพพรรณรังสีมา ลูกชายเหลียวไปมองเห็นพระพุทธเจ้าก็ชื่นใจ พอชื่นใจเสร็จแล้วก็ตาย

พอตายก็ไปเกิดเป็นเทวดา ไปอยู่เป็นเทวดา พ่อเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีเลย แต่ด้วยความตระหนี่ถี่เหนียว จะรักษาลูกก็ตระหนี่ใจ แต่รักนะ ! เอาศพไปฝังไว้ แล้วไปนั่งคร่ำครวญทุกวันเลย พอถึงเช้าขึ้นมาไปแล้ว ไปนั่งที่หลุมฝังศพ ไปร้องไห้.. ร้องไห้คิดถึงลูกเดี่ยวๆ ก็ไปร้องไห้

เทวดาลูกชายเห็นอยู่ข้างบน เอ้ ! อยากจะช่วยพ่อทำอย่างไรดี พ่อพ่อจะมาก็มาก่อน ปลอมเป็นเทพบุตรมานั่งร้องไห้ที่หลุมฝังศพ ก็ศพตัวเองนั่นแหละ เพราะตัวเองไปเกิดเป็นเทวดา ก็มาที่หลุมฝังศพ มานั่งร้องไห้คร่ำครวญอยู่ พ่อก็เดินมา อ้าว ! วันนี้มีใครมาร้องไห้ที่หลุมฝังศพของลูกชายตัว ก็นั่งคุยนั่งถาม

“มาร้องให้ทำไมที่นี่”

“ร้องให้จะเอาดาวเอาเดือน”

พ่อก็บอกว่า “มีงจะบ้าหรือ ! เอาดาวเอาเดือนได้อย่างไร ดาวเดือนมันอยู่บนท้องฟ้า”

ก็ย้อนกลับเลยว่า “แล้วมีงจะบ้าหรือ ! คนมันตายไปแล้วร้องให้ยังงั้นมันก็ไม่ฟัง” นี่ได้สติกลับมาเห็นใหม่

ดูสิ... ดูเวลามีชีวิตอยู่ ด้วยความคิด ด้วยความตระหนี่ถี่เหนียว เวลาตายไปแล้วทำไมอาลัยอาวรณ์ขนาดนั้น เพราะสายใยไข่มุ่ พ่อลูกกันก็รักกันเป็นธรรมดา แต่กิเลสมันก็ยัง.. ขนาดพ่อกับลูกนะ ! พ่อไม่รักลูกหรือ.. รักกันมากเลย แต่ด้วยความตระหนี่สมบัติ ด้วยความตระหนี่คำรักยกก็ปล่อยให้ลูกตายไป พ่อลูกตายไปมานั่งคร่ำครวญ คร่ำครวญเอาอะไร นี่เป็นวัตถุ สิ่งที่มีมองเห็น

แต่เรื่องความคิดเราละ..ชีวิตเราละ.. วันเวลาที่เสียไปเนี่ย.. ก็ไปแล้ว ๕๐ ปี ๖๐ ปี นี่ที่เสียไป.. เสียไป เราก็หาอยู่หากินของเรา หาปัจจัยเครื่องอาศัย ที่สุดนะชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ถ้าชีวิตนี้มันต้องตายเป็นที่สุดแล้วเราได้อะไรไป

ถ้ามอง.. ไซ้ ! ในปัจจุบันนี้เรามีหน้าที่รับผิดชอบไข่มุ่ มนุษย์จะดีกันอยู่ที่ผลของงาน การทำหน้าที่การงาน ถ้าหน้าที่การงานคนดีทำอย่างไรมันก็ได้ผลนะ ถ้าคนทุกข์ๆ ยากๆ ลุ่มๆ ดอนๆ มันก็เป็นอย่างนั้น เพราะอะไร เพราะบุญกุศลมันสร้างมาอย่างนี้ ถ้าบุญกุศลมันสร้างมาอย่างนี้ ทั้งชีวิตทำไปก็แค่นี้แหละ คนทำไปก็เท่านั้นแหละ มันเป็นอย่างนี้ !

ถ้ามันเป็นอย่างนี้ปัจุบันนี้.. เราอาศัยมันไป แล้วเราอาศัยสิ่งที่เป็นของจริง ของจริงคือให้ใจมันได้สัมผัสใจ สัมผัสธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม ถ้ามันได้สัมผัสแล้วมันจะเป็นสมบัติของเราจริงๆ นะ

ถ้าสมบัติจริงๆ คุณิ คนทำความสงบของใจคนเดียว คนเคยทำสมาธิได้คิดถึงสมาธิที่โรมันปลื้มใจ.. มันสุขใจตลอดไป ทำไมมันสุขขนาดนั้น เงินทองมีขนาดไหนมันก็ไม่สุขเท่าเราเคยเป็นสมาธิหนหนึ่งนะ

แล้วพอมีสมาธิหนหนึ่ง เวลามันถึงที่สุด ถ้าคนมันจะตายถ้ามีสตินะ มันจะเข้ามาอยู่ตรงนี้ ถ้าเข้ามาตรงนี้เกิดเป็นพรหมแน่นอน แต่เวลาคนมันจะตายมันมีกรรมนิमित มันมีกรรมนิमित มันมีความผูกพัน นี่มันคิด

สังเกตได้ ! เราสังเกตคนมาเยอะ เวลาจนตัวขึ้นมา เริ่มต้นก็จะคิดถึงครอบครัว ห่วงคนนู้น.. ห่วงคนนี่นะ.. สั่งเสียแล้ว.. สั่งเสียอีก แล้วพอถึงที่สุดนะ มันจะไม่สั่งเสียใครแล้ว... มันจะหดเข้ามาถึงตัวเราแล้ว เพราะอะไร เพราะมันบีบคั้นเข้ามา.. บีบคั้นเข้ามา.. พอบีบคั้นมานี้ เรื่องของตัวเองจะไม่ถามถึงใครแล้ว จะหาเรื่องของตัวเอง

แต่ถ้าเป็นกรรมนิमित ถ้าเราทำกรรมไว้มันจะไปเห็นสภาวะต่างๆ นี่จะบอกว่าถ้าพูดถึงเราทำสมาธิไว้แล้ว เคยเป็นสมาธิฝังใจแล้ว จะเกิดเป็นพรหม ๑๐๐% มันก็ไม่ใช่ ! มันไม่ใช่ตัวแปรตรงนี้ไง ตรงเวลาจะตายนี้ เราจะเสวยภพอะไร

ถ้าเราตั้งสติไว้ เราฝึกไว้เห็นไหม เรามีสมบัติ เรามีบุญกันมาก เราทำบุญกันมาก แต่เวลาเราจะตายนะ เราคิดถึงบาปอกุศลเราไปเกิดตรงนั้นก่อนนะ บุญก็มีอยู่ เป็นบาปอกุศลใหม่

ครูบาอาจารย์ท่านพูดเห็นไหม พระองค์หนึ่งเป็นพระโพธิสัตว์ เวลานั่งสมาธิไป จะเห็นเลย เห็นปลาช่อนอยู่ในกระชังเขา เป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน แล้วเขาเอากระชังมา เขาเอาปลาช่อนไว้เป็นอาหาร พระโพธิสัตว์จะสร้างบุญกุศลจะเอาปลาช่อนพวกนั้นให้รอดให้ได้

เวลาพระนั่งสมาธิ ปลาช่อนมาหาในนิมิตเลย สั่งเสียว่า “พรุ่งนี้ให้บิณฑบาตนะ ถ้าผ่านบ้านนี้เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อกันนี้ ให้หลวงพ่อกันนี้เข้าไปในบ้านนั้น ไปขอเขาว่าปลาช่อนทั้งหมดเลยให้เอาไปปล่อย”

พระองค์นั้นก็ถามว่า “แล้วทำไมต้องมาหาผมล่ะ” นี่ปลาช่อนนะ ปลาช่อนบอกว่า

“อ้าว.. เพราะผมเป็นพระโพธิสัตว์ไง ท่านก็เป็นพระโพธิสัตว์ไง” เห็นไหม

บุญกุศลเป็นปลาช่อน ทำไม่รู้ว่า เป็นพระโพธิสัตว์ล่ะ... เวลาเราสร้างบุญกุศลไว้ มากขนาดไหน แต่เวลาเราจะออกจากร่าง เราคิดถึงบาปก่อน มันจะไปเสวยตรงนั้นนะ โบราณเราถึงบอกว่าคนใกล้ตายให้คิดถึงพระ ให้คิดถึงคุณงามความดี ถ้าคิดถึงคุณงาม ความดีแล้วเราก็ออกมา

เหมือนกับเราออกจากบ้านเลย ถ้าเราเป็นข้าราชการ เราแต่งชุดข้าราชการเราก็ เป็นข้าราชการ เราแต่งชุดไปรเวท เราก็เป็นประชาชน นี่ก็เหมือนกัน จิตมันเสวยอารมณ์ มันออกมาเสวยอารมณ์ จิตมันกินอารมณ์เป็นอาหาร ถ้ามันคิดถึงสิ่งใดมันจะออกสภาวะ แบบนั้น

แล้วคุณสิ พระอริยบุคคลตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป ไม่ตกไปในอบายภูมิเพราะอะไร เพราะพระโสดาบันมีสติสัมปชัญญะ เวลามันจะเป็นจะตายมันกระเพื่อม พอจิตมัน กระเพื่อม มันจะกลับมาที่บุญกุศลของตัวเอง ที่อริยภูมิของตัวเอง ถึงไม่ตกอบายภูมิเด็ดขาด !

ถ้าการไม่ตกอบายภูมิ อย่างเช่น พวกเราถือศีล ๕ บริสุทธรีไม่ตกอบายภูมิเด็ดขาด .. จริง ! แต่มันอันตรายตรงนี้ไง อันตรายที่ว่าเราเป็นปุถุชน มันควบคุมอารมณ์ไม่ได้ แต่ เป็นพระโสดาบันมันควบคุมได้ ๑๐๐% ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไปปิดอบายภูมิ

พระสกิทาคามี พระอนาคามีขึ้นไปเห็นไหม... พระอนาคามีเวลาตายแล้วไปเกิด เป็นพรหม พรหมของพระอนาคามี.. พระอริยบุคคล กับพรหมของปุถุชน เห็นไหม

ในสวรรค์ ในมนุษย์เรา มันมีปุถุชน แล้วมีอริยภูมิในหัวใจ แล้วเราไปรู้ได้อย่างไร รู้ได้ตอนแสดงธรรม รู้ได้เขาตอนแสดงวิชาการออกมา เขาบอกวิธีการออกมา ถ้าเขาไม่ เคยทำ เขาบอกเราไม่ได้หรือ กูๆ ใถๆ ไปอย่างนั้น

แต่ถ้าบอกได้นะ นี่ไง ธรรมที่ออกมาจากหัวใจ จากการรู้จริง มันเด็ดขาด ! ต้อง เป็นอย่างนั้น ! ผิดจากนี้ไปไม่ได้ ! ผิดจากนี้ไปไม่เข้าหลักเกณฑ์ เป็นอย่างนั้นไปไม่ได้ มาตรฐานของมันมี

มาตรฐานของธรรม ! โสคาบัน สกิทาคามี อนาคามี มาตรฐานของมันพิสูจน์ได้ ! ตรวจสอบได้ ! แต่ถ้าของเรามาตรฐานของเรามันไม่ถึง มันลุ่มๆ คลำๆ เอ๊ะๆ อ๊ะๆ มันจะ..หรือ.. อยู่ก็ได้

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเราะ ต้องเป็นอย่างนี้เด็ดขาด ! คลาดเคลื่อนจากนี้ไปไม่ได้เลย มันต้องเป็นอย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้เพราะอะไร เพราะเราเป็นมันเป็นอย่างนั้นเอง เหมือนน้ำร้อน ถ้าอุณหภูมิมันไม่ถึงจะร้อนได้อย่างไร อาหารจะสุกได้อย่างไร สิ่งที่เป็นงานอย่างนี้ งานจากภายใน เห็นไหม

วันนี้วันพระ พระนะเราไปมองกันเห็นไหม มองแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระสงฆ์ที่วัดเป็นพระ แต่เราไม่คิดเลยว่าพระอรหันต์ในบ้าน พ่อแม่นี้เป็นพระอรหันต์ของคุณนะ ! เพราะพ่อแม่ให้ชีวิตเรามา พ่อแม่เลี้ยงดูเรามา นะ กตัญญูกตเวทิจึงเห็นไหม เวลาทำปิตุฆาต มาตุฆาต จะปิดกั้นมรรคผลเลยฆ่าพ่อฆ่าแม่บาปมาก ฆ่าคนอื่นยังบาปอย่างหนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์ หรือทำให้พระพุทธเจ้าหือโลหิตเป็นอนันตริยกรรม

นี่ไง...พ่อแม่ถึงเป็นพระอรหันต์ของคุณ แต่พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณก็เป็นพระอรหันต์ของคุณ แต่ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ของคนทั่วไปซะใหม่ เพราะพ่อแม่ก็มีกิเลสแต่ในใจของเราละ ในใจของเรา พุทธะ ! รักษาพระในบ้าน

เวลาไปวัดไปวา ไปทำบุญกับพระสงฆ์ ไปทำบุญกับพระที่เราศรัทธามีความเชื่ออันนี้เป็นบุญกุศลที่เราสร้างบุญกุศล แล้วพระในบ้านเราดูแลอุปฐาก เราก็รักษาพระในบ้านของเรา แล้วพระในตัวของเราละ พุทโธในหัวใจ พระในตัวของเรา ถ้าเราเห็นคุณค่าของชีวิตนะ.. คุณค่าของชีวิต..

พระพุทธเจ้า ! พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าที่ไหน.. พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าที่หัวใจ พระอรหันต์ที่เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเป็นที่ไหน.. ก็เป็นที่หัวใจ นี่ก็เหมือนกัน แล้วหัวใจของเราตอนนี้มันอยู่ที่ไหน หัวใจของเรามันโดนมาร โคนนวิฆาครอบงำ

ถ้าเราอุปัฏฐากเห็นใหม่ อุปัฏฐากพ่ออุปัฏฐากแม่ มันจะมีข้าง มันมีการกระทบกระเทือนกัน มันเป็นภาระหน้าที่ มันก็เบื้อหน้าย มันก็เป็นภาระ แต่ถ้าเราคิดถึงบุญ คิดถึงทางบวกเห็นใหม่ ถ้าหัวใจคิดทางบวกมันจะเข้าถึงหัวใจเรา ถ้าคิดถึงหัวใจเราเห็นใหม่ จากหยาบๆ จากที่ว่าเวลาคนจะตายเห็นใหม่ คิดถึงครอบครัวก่อน คิดถึงสมบัติก่อน แล้วพอมันใกล้ตัวขึ้นมาจะคิดถึงแต่ตัวเอง คิดถึงการจะไปของเรา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตมันหยาบๆ ขึ้นมา มันก็มาจากข้างนอกก่อน แล้วก็กลับมาในพ่อแม่เรา แล้วก็กลับมาในหัวใจเรา มันจะหดสั้นเข้ามา มันจะย้อนกลับเข้ามาในหัวใจของเรา แล้วมันจะมาอุปัฏฐากพระพุทธเจ้าที่หัวใจ

พุทธะ ! พุทธะคือธาตุรู้ไง พุทธะคือความรู้สึกอันนี้ไง แต่เรามองไม่เห็น เราถึงไม่เข้าใจว่าสมาธิเป็นอย่างไร ไม่เข้าใจว่าปัญญาเป็นอย่างไร

วันพระ ! พระผู้ประเสริฐ พระในหัวใจของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระอริยสงฆ์จะอยู่ในหัวใจของเรา หัวใจเราจะเป็นเอง เวลาหลวงตาบอกเห็นใหม่ ท่านไม่เคยไปอินเดีย ไม่เคยไปไหนทั้งสิ้น พวกเราต้องไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ ไประลึกถึงพระพุทธเจ้าแต่เวลาไปใครเป็นคนไป

เราไม่ต้องไปถึงอินเดีย เรารักษาใจเรา ตั้งสติ แล้วอุปัฏฐากนี้ เห็นสังเวชนียสถานคือการเกิดและการตาย สังเวชนียสถานคือทุกข์คือสุข เห็นแล้วสะท้อนใจใหม่ ถ้าสะท้อนใจพุทธะมันสว่างโพลง มันสว่างโพลงเพราะมันเห็นโทษ พอเห็นโทษ เราแก้ไข เราตัดแปลงของเราเห็นใหม่ มันอยู่กับเรา ของจริงๆ อยู่กับเราหมดเลย สมบัติพิสดานเราไปมีมันเราถึงมีความสุข มันเป็นอมิส มันเป็นวัตถุที่ทำให้เรามีความสุข แต่ถ้าเราทำจิตของเราสงบ มันจะสุขของมัน แล้วถ้าเราไปเห็นพุทธะของเรา

พระผู้ประเสริฐนะ พระกรรมฐานเราเวลาภาวนาอยู่ในโคนไม้ อยู่ในที่ว่าง อยู่ในที่ต่างๆ ก็ค้นหาตัวตน เรามาวัดมาด้วยกัน เราก็มาเข้าวัดที่นี่ มันเป็นงานของเรานะ หน้าที่ของเรา เรื่องของหมู่คณะเป็นเรื่องของครูบาอาจารย์ที่ท่านปกครองดูแล

ในเมื่อเราคุยเป็นธรรมะ.. ธรรมะสากัจฉา สัลเลขธรรม พุคถึงความมักน้อย พุคถึงสมาธิ พุคถึงสมณะ พุคถึงวิปัสสนา พุคถึงปัญญา พุคถึงตรงนั้น อย่าไปพูดนอกเรื่อง

นอกเรื่องมันไร้สาระ ถ้าเป็นธรรมก็เป็นติรัจฉานวิชา ติรัจฉานวิชาคือวิชาการทำให้เนิ่นช้า พอเราพูดแล้วเราต้องคิดตาม มันเนิ่นช้า..

แต่ถ้าเราคิดเข้ามาในสังขารของเราเห็นใหม่ ถ้าเห็นคุณค่าของชีวิต เห็นคุณค่าของพุทธะในหัวใจนะ มันจะพยายามชวนขวย มันจะทำของมัน เราจะหาเวลาของเราเพื่อค้นคว้าเรา เพื่อเป็นประโยชน์กับเราเห็นใหม่

พระผู้ประเสริฐคือเรา บอกเราเป็นได้หมดเลย หัวใจนี้เป็นเทวดาก็ได้ เป็นอินทร์พรหมได้หมดเลย เป็นพระอรหันต์ก็ได้ เป็นเปรต เป็นผีก็ได้ เป็นคนที่ไปทำลายเขาก็ได้ มันเป็นได้หมดเลย

ถ้ามันเป็นคุณงามความดี เป็นธรรมเห็นใหม่ ถ้ามันเป็นโทษมันเป็นอวิชา เราเลือกได้นะ แล้วตั้งสติแล้วทำ ทำให้เราเป็นคนดี แล้วเราจะดี ดีของเราคือดีแท้ๆ คือดี.. คือดี.. ไม่ต้องดีไปอวดใคร ไม่ต้องดีให้ใครยอมรับ ไม่ต้องดีให้ใครนับถือ อันนั้นเป็นเรื่องกิเลส

ชนะตน ! ชนะตนคือชนะที่มันจะออกไปดินอก ให้มันเป็นดีใน ดินในเป็นดีของเรา ดีบริสุทธิ์แล้วมันจะประสบความสำเร็จ มันจะเป็นสุขแท้ นี่พระผู้ประเสริฐอยู่ที่นี้ อย่าไปตื่นที่อื่นนะ ที่อื่นเป็นที่อาศัย เป็นปัจจัยเครื่องอาศัย อาหารเอาไว้ดำรงชีวิต เหลือมากมันก็เสียหาย เห็นใหม่ มันแค่ดำรงชีวิตพอประมาณ พอใช้พอสอย พอเป็นไป แล้วสร้างสมทรัพย์ของเราขึ้นมา อริยทรัพย์สร้างขึ้นมาให้มากๆ แล้วมันจะเป็นประโยชน์กับเรา เอวัง